

DATED
NEWS
DELIVER BY
SATURDAY
SEPTEMBER 4

JAUNO LAIKS

WEEKLY NEWS
PERIODICAL
POSTAGE PAID
AT METUCHEN, NJ
AND ADDITIONAL
MAILING OFFICE
(USPS 301-500)

Published weekly by: Latvian Newspaper "Laiks", Inc., 596 Middlesex Ave., Metuchen, NJ 08840
POSTMASTER: Send address change to: "Laiks", 596 Middlesex Ave., Metuchen, NJ 08840
Phone: 732-549-0445; Fax: 732-549-0466; E-mail: LaiksDSR@aol.com

Volume LX Nr. 4 (33)

2010. gada 4. septembris – 10. septembris

GARĒZERA VASARAS VIDUSSKOLAS 2010. GADA ABSOLVENTU KLASE

Šeit ir viņi - smaidīgi, vairāku vasaru garumā lolotais un šodien skaistākais Garēzera zieds. Vakardien viņi bija vēl 4. klases audzēkņi latviešu centra Garēzers Vasaras vidusskolā (GVV), bet tagad jau 2010. gada absolventi no ASV un Kanadas, gatavi turpmāk dzīvēt ar skaistu stāju nest un dalīt latvisko zināšanu mantojumu, kas iegūts četrās GVV pavadītās, turpmāk dzīvē neaizmirstamās vasarās.

Pirmās rindā (no kreisās): Sandra Plato, Anna Ames, Larisa Granta, Jenny Lāčkāja, Amanda Bērziņa, Kristīne Abula, Māra Kore un Māra Vitola.

Otrajā rindā (no kr. pusēs): Rebeka Baumgarte, Marisa Rasma, Marisa Kaugara, Zinta Lucāne, Ieva Siliņa, Anna Zvejniece, Emīlija Veinberga, Larisa Melbārde un Gundega Auziņa.

Trešajā rindā (no kr. pusēs) Aleksander Gifford, Aleks Niedra, Ansis Brammanis, Ēriks Lazdiņš, Vilis Klaiše, Ēriks Velkme, Jānis Keizers, Kārlis Tolks, Aleksis Vizulis, Viktors Lāčkājs, Paulis Svilāns, Ēriks Dzintars un GVV direktors Ēriks Kore.

Teksts un fotoattēls
Dzidra Tropa

Divi reiz divi. Gan jau jūs kaut ko par šo lietu esat dzirdējuši. Īsumā: simt latviešu jauniešu ziemas vidū sanāk kopā satikt draugus, pārrunāt dzīvi, informēties un diskutēt par latviešu sabiedrības nākotni. Tā ir 2x2 nometne, un katrs latviešu jauniešs no 18 līdz 35 gadu vecumam ir laipni aicināts tajā piedalīties.

2x2 nometne mūsu vecākiem nav sveša; tā tika uzsākta 1964. gadā un pastāvēja līdz 1996. gadam, regulāri pulcinot latviešu jauniešus no visām pasaules malām. Varētu teikt, ka šī nometne palīdzēja izveidot mūsdienu lat-

2x2 un Tu Visinteresantākā nometne ārzemju latviešu jauniešiem

viešu sabiedrību – bijušais dalībnieks Jānis Trapāns raksta, ka „Vairāk nekā četrdesmit gadus pēc pirmās Divreizdivi nometnes redzam, ka daudzi, kuri šodien audzina latviskas ģimenes, vada organizācijas un veido Latvijas nākotni, ir bijuši Divreizdivinieki.” Šie „Divreizdivinieki” nolēma, ka latviešu sabiedrības uzturēšana bija pietiekami svarīga, lai to turpinātu, un uzņēmās tās bagātību saglabāt nākamajai paaudzei – mums! Viņu darba dēļ vēl joprojām pastāv latviešu centri, skolas, nometnes, tautas deju grupas un baznīcas; ir grūti iedomāties, kāds būtu bijis mūsu sabiedrības stāvoklis un mūsu pašu latviešu jauniešu bērnība bez viņu vadības.

Bet ko tagad? Mēs nevaram vienkārši pieņemt, ka mūsu vecāku paaudze turpinās uzturēt mūsu latviešu sabiedrību uz visiem laikiem. Drīz, pavisam

Skats no 2x2 norises vietas

drīz pienāks mūsu kārta! Vai mēs būsime gatavi? Vai spēsim šo atbildību pārņemt? Vai mēs ikkatrs zinām, kāda būs mūsu loma nākotnes latviešu sabiedrības uzturēšanā? Šie ir grūti personiski jautājumi, bet tomēr nepieciešami latviešu sabiedrības uzturēšanai.

Mēs varam vai nu gaidīt un cerēt, ka kāds no mums pēdējā mirklī to visu pārņems vai arī paši varam uzņemties to nodrošināt. Ja gaidīsim un neko nedarīsim, var notikt, ka sabiedrība pavisam sabruk vai arī tā mainās veidos, kas mums nemaz nepatīk. Ja gribam, lai mū-

su sabiedrība paliek tāda, kādu mēs gribam, mums ikkatram pie tās uzturēšanas mazliet jāpiestrādā. Bet kā? Ar ko lai sākam? Par šiem jautājumiem ir iespējams diskutēt un gūt atbildes 2x2 nometnē.

Iepriekšējā 2x2 nometne notika Mičiganā 2008. gada nogalē. Tagad ir pienākusi Rietumkrasta kārta; šīgada 2x2 nometne notiks Malibū, Kalifornijā no 26. līdz 31. decembrim. Sanāks kopā tie jaunieši, kam interesē latviešu sabiedrības uzturēšana un kas ir ar mieru pie tās strādāt. Ko vajadzētu mainīt, ko uzlabot? Kā mēs visi varam sadarboties, lai plāni piepildītos? 2x2 nometnē par visu to tiks debatēts – ja vēlaties pielikt roku latviešu sabiedrības nākotnes veidošanā, nāciet un piedalieties!

Tuvāka informācija un 2x2 pieteikumu lapa ir atrodamas www.2x2malibu.org
Piesakies šodien!

Aiva Ieviņa
Sanfrancisko

ALJAs lapa

Danuta Galvanovska

Sējas dienas Dievsētā

Kamēr Kanadā ļaudis palēnām atguvās un atkopās no krāšņām Jāņu dienas svinībām, tepat kaimiņos, Amerikas Savienotajās Valstīs, tika svinētas Sējas dienas.

Jūlija pirmajā nedēļā no piektdienas līdz pat pirmdienai Vis-

ne sēdās pie gariem koka galdiem, uz kuriem lielos māla traukos stāvēja saimnieču gatavotais gardais mielasts. Nevieni svešinieki tajā brīdī nevarētu pateikt, ka šie ļaudis „Dievsētā” kopā sapulcējušies tikai uz dažām dienām. Visi jutās tik labi

dziesmās. Skaidrajās, zvaigžņotajās debesīs ik pa brīdim varēja redzēt izšaujamos krāsainas rakšetes. Tā kaimiņmāju iemītnieki atzīmēja ASV Neatkarības dienu.

Agrā svētdienas rītā vairāki jaunieši cēlās augšā, lai kopīgi dotos uz šūpolēm, kas atradās

Amanda Jātniece un Lilita Spure "Dievsētā"

konsīnas pavalsts vidienē skaistā, latviskā lauku sētā zaļa meža ielokā čakli rosījās liela, draudzīga cilvēku saime. Tur tika krāsotas margas, slaucīti lieveņi, rautas nezāles pie māju pamatiem, cepts un vārīts, un apdarīti citi lauku darbiņi, kā jau tas Sējas dienās pienākas. Šo vietu, kur tik viegli aizmirsties no ikdienas rūpēm, lai nemanāmi saplūstu ar apkārtni dabu, sauc par „Dievsētu”. Tas ir vislabākais nosaukums, ko šai vietai varētu dot. „Dievsēta” ir pašu rokām celts un veidots īpašums, kur Ziemeļamerikas dievturi un viņu domubiedri pulcējas, lai svinētu latviešu gadskārtas un godus. Šeit neaizmirstams un miļš ir viss – gan mājīgās ēkas, gan cilvēku jautrā čalošana pie ēdamgaldā, gan noslēpumainā koku lapu čaukstoņa Rāmavā, gan augstā priede, gan šūpoles kraujas malā...

Ēdienreizēs visi kā liela ģime-

un brīvi, it kā cits citu būtu pazinuši jau veselu mūžību. Tur skanēja smieklī, jautras un interesantas sarunas un skanīgas, improvizētas dziesmas.

Sajās dienās bija iespēja daudz ko jaunu iemācīties. Daudz tika izrunāts par latvju sentēvu veidoto Dieva un pasaules skatījumu jeb Dievturību. Uz daudzajiem jautājumiem izsmelīgi atbildēja dievturu augstākais vadītājs jeb vadonis Ričs Spuris. Tika pārrunāta Jāņu svinēšanas nozīme, kā arī salīdzinātas latviešu un kādas indiāņu cilts kultūras, vēstures un sabiedrības kopīgās īpašības. Vērtīgu mācību stundu par latviešu dainām bija sagatavojusi Lilita Spure. Devāmies jautrās rotaļās un spēlēs, kuras vadīja Imanta Nigale. Sētā skanēja arī kokles, akordeona un stabules skaņas.

Sestdienas vakarā tika kuriņnāts ugunskurs. Skatoties uguns liesmās, visi vienotās kopīgās

tuvējā mežā. Tajās šūpojoties, kājas gāja pāri kraujas malai, un bija mazliet nedroši. Tomēr tiklīdz katru šūpoties gribētāju sāka asprātīgi apdziedāt, bailes pazuda. Uzreiz pēc šūpošanās gājām uz augsto priedi, kas mežā izaugusi krietni garāka par citiem kokiem. Lai gan mūsu senči nav dzīvojuši kokos, rāpšanās priedē vedās ārkārtīgi labi. Un tiklīdz bija sasniegta koka galotne, balsīm tika dota vaļa, un dziesmas ieskandināja visu tuvējo apkārtni.

Šīs dienas iepriecināja un deva spēku gan tiem, kas „Dievsētu” jau uzskata gandrīz par savām mājām, kā arī tiem, kas tur ciemojās tikai pirmoreiz savā mūžā. Vēl vairākas dienas pēc atgriešanās ierastajās darba gaitās lielpilsētā ausīs skan kokles skaņas un koku lapu čaukstoņa Rāmavā, un, pa ielu ejot, pie sevis dungoju „Dievsētā” dzirdētās dziesmas.

Kristīna Lagzdiņa

Lasiet “Vēja zvanus”

Uzaugot ģimenes lokā, latviešu nometnē un skolā, kā arī Gaŗezera Vasaras vidusskolā, ieguvu mācību, ka grūts darbs atmaksājas. Skolotājas teica: “Mācies cītīgi!”, bet mans paps teica: “Nekad nesaki, ka kaut ko nevari paveikt”.

Klausoties vecvecāku stāstus, kā viņi visu ir zaudējuši, pēc kara atstājot Latviju, bet ar grūto darbu, taupību un ticību visu pamazām atkal atguva, vadot dzīvi Amerikā, esmu to ņēmusi vērā.

ALJA kongresā, man jautāja vai es negribētu uzņemties redaktrises darbu žurnālā „Vēja Zvani”. Es tūlīt atbildēju: “Nekādā ziņā!” Es taču nemācos žurnālistiku. Es nezinātu, kā vispār uzsākt šo darbu.

Tad pārdomāju un atcerējos jaunības pamācības. Varbūt ar darbu to tomēr varētu paveikt? Pieteicos par redaktori kopā ar draudzeni Lailu, un tagad varam lepoties par šo „Vēja Zvani” izdevumu, kas manā ieskatā izdevies varens!

Grūts darbs atmaksājas. Tagad

varu parādīt citiem ALJA biedriem, ko mēs paši jaunieši varam paveikt. Katrs raksts kaut ko interesantu pastāsta. Vēlos dot iespēju arī citiem lasīt ALJA žurnālu. Ja kādam ir interese un vēlme iegādāties ALJA literāro žurnālu „Vēja Zvani”, varat man rakstīt e-pastu: klagzdins@gmail.com vai piezvanīt: (908) 240-1829. Gaidīšu arī rakstus nākamajam izdevumam!

„Mēs bijām div’ māsiņas...”

Māra Roze Stepe un Brita Zuzanna Stepe ir māsas, abas *cum laude* absolvējušas augstskolu. Māra beigusi Kvinsas koledžu, saņemot bakalaura gradu salīdzinošajā literatūrā un rudenī gatavojas iestāties Ņujorkas mākslas skolā, lai saņemtu

maģistra gradu. Brita pavasari ieguva dubultu bakalaura gradu – vides studijās un vācu valodā.

Abas māsas šovasar darbojās Katskiļu nometnē un 3x3 nometnē par audzinātājam un izpalīdzēm.

Meklējot savu latvietības ceļu

Imanta Nigale

sies skaidrībā un mēs uzzināsim visus pasaules noslēpumus. Bet tā gan nav, un mums ar katru piedzīvojumu jāsaliek šo dzīves puzzle kopā, dzīvojot katru dienu, cik vien labi mēs spējam.

Mans ceļš ir vedis gan pa Latviju, gan pa Ziemeļameriku, un šovasar es nonācu Viskonsinā, Dievturu īpašumā „Dievsētā”, kur pirmo reizi kopā ar saviem vecākiem satikām dažādus cilvēkus, ar kuriem mums bija daudz kas kopējs. Dziesmas un danči, valoda, kopēja bija arī mūsu interese par latviešu seno ticību, tas ir – Dievturību, un tā visi sapulcējāmies Sējas dienās. Kad pirmā vakara diskusijās katrs stāstījām par to, kā esam nonākuši pie Dievturības, es atjēdzos,

ka es pati vēl arvien meklēju savu ceļu un to dzīves veidu, kas man varētu būt vispiemērotākais.

Ja kāds man jautātu, kāpēc man interesē Dievturība, es mēģinātu atbildēt vienkārši: tāpēc, ka Dievturība ir pamatota uz senu latviešu ticību. Latvju dainās tā izskaidro ikdienišķos jautājumus un sadzīves mērķus. Tā kā es esmu latviete un mana valoda ir identitātes sastāvdaļa, es cenšos atrast veidu, kā uzturēt latvietību, latviešu kultūru un valodu. Dievturība ir viens šāds latvietības izpausmes veids un tāpēc man interesē Dievturība.

Sējas dienas galvenais mērķis bija dot iespēju pārspriest, ko Dievturība var piedāvāt mums, latviešiem. Nogales pasākumi

bija daudz un dažādi, kā parasti ir Sējas dienu tradīcijā. Pa dienu strādājām laukā, veicot mājas darbus, jo visi piekritām, ka latviešu darba tikums māca, ka darbs tiek ātrāk darāms ar daudzām rokām! Vēlāk arī vingrinājām savus prātus, diskutējot par Dievturības nozīmi mūsu latviešu sabiedrībā.

Tagad, pavadot trīs nedēļas Katskiļu kalnos, pārdomāju, cik svarīga latviešu ikdienā ir daba. Latviešiem patīk brīvdabas baznīcas; mūsu dziesmas ir tik pilnas ar koku aprakstiem, ka mēs tos pat pielīdzinām cilvēkiem. Tāpat dainas mums atgādina nepadarīt dzīvi pārāk sarežģītu – pamattikumi, paštikumi un ļauztikumi izskaidro cilvēku dzīvi un ved mūs pa pareizo ceļu. Daba atsvaidzina cilvēka garu un atgādina, kā-

pēc latviešu dainas ir tik svētas, tās ir spēkavots, no kura smelt dažādas dzīves perspektīvas, it sevišķi to, kā saskatīt savu pasauli.

Mans piedzīvojums, svinot Sējas dienas „Dievsētā”, bija pārdomu pilns. Ir bijis jādomā par to, kā es nokļuvu līdz šim punktam, un palika jau vēl daudz jautājumu par to, kurp es tagad iešu. Kaut gan man ir radušies jauni jautājumi par savu dzīves veidu, esmu iedvesmota turpināt šo ceļu un vērot, kur tālāk tas mani vedīs. Paldies visiem tiem, kas šīs Sējas dienas padarīja iespējamā un pārdomām bagāta!

Šķir Dieviņi lietus gaisu
Deviņiemi gabaliem;
Lai šķir Laima taisnu ceļu
Šī celiņa gājējiem. (T. dz.)

Man, latviešu jaunieci, bieži vien iznāk pārdomāt savu dzīves veidu – valodas lietošanu un šad tad arī reliģiju. Mēs vēl meklējam savu ceļu, cerēdami, ka visu tūlīt atradīsim, ka debesis atvēr-

Dieviņš bija, Dievs palika,
Dievam gudrs padomiņš.
Dievs kokiem lapas deva,
Dievs vārpiņas tīrumā. (T. dz.)

Latvijā un pasaulē

Agate Vucina

LAI TŪRISTI TĒRĒTU NAUDU LATVIJĀ

Vasara jau aiziet, taču tūrisma sezona Latvijā turpinās, un Rīgā, it sevišķi Vecrīgā, ik uz soļa var sastapt kādu tūristu, kas fotogrāfē, atpūšas parkā vai pusdieno kādā mājīgā kafejnīcas terasē. Man šķiet, ka tūristu ir vairāk nekā pagājušajā gadā, kas liecina par to, ka Rīga joprojām ir iecienīts ceļojuma galamērķis vai vismaz pieturas punkts ilgākam ceļojumam pa Baltijas valstīm. **Par Latvijas tūrisma nozarē notiekošo savu viedokli pauž Vācijas ceļojumu aģentūras „Ebden Reisen” īpašnieks Nils Ebdens.**

Kā uz citu valstu fona starptautiskajās tūrisma izstādēs izskatās Latvijas stendi? Vai ir tik slikti, kā raksta Latvijas prese?

Vispirms jāatspoguļo patērētāju izstādes no biznesa izstādēm. Presē izskanēja negatīvas ziņas, konkrēti par izstādi ITB Berlīnē, kas notika šogad. Jā, Latvijas stends bija ļoti ekonomisks, bet cilvēki, kas nāk uz šo izstādi, jebkurā gadījumā apmeklēs Latvijas stendu, ja būs ieinteresēti, ja ne, tad vienkārši paies garām. Vācijas mediji raksta pirms izstādes par pasākumu, un vairāk apspriesti tiek tie stendi, kas ir savlaicīgi uzcelti, ir krāšņāki un efektīvāki, piemēram, tādas valstis kā Ēģipte, Arābu Emirāti izceļas ar ļoti iespaidīgiem stendiem. Ar tādu stendu, kāds Berlīnē bija Latvijai, nevar tikt medijos. Nav svarīgi tikai, kā stends izskatās. No Latvijas piedalās daudzas firmas, un tām ir jāpazīnās, ar kādu mērķi tās ir atbraukušas, ko un kā pārstāv un ko grib panākt. Tiek pārstāvētas gan pilsētas, gan viesnīcas, un, ja stendā strādā uzņēmuma īpašnieks, viņš būs aktīvāks, taču ja ierodas cilvēki no pašvaldībām, viņi tik aktīvi nereklamē Lat-

viju, pilsētas un piedāvājumu. Uz šādām izstādēm jāsūta īstie cilvēki, kas turklāt ir pozitīvi savā attieksmē.

Latvija kā tūrisma valsts: mērķauditorija, kas varētu pildīt valsts kasi? Tie ir pensionāri, nedēļas nogales tūristi, ekotūristi...?

Gan vieni, gan citi. Pensionāri pilnīgi noteikti, jo, runājot par Vāciju, pensionāriem vēl ir nauda, atšķirībā no Latvijas pensionāriem, un viņi labprāt dodas ceļojumos, kas aptver ne tikai Latviju, bet arī Lietuvu un Igauniju, dažreiz arī Krieviju. Ekotūrisms un velotūrisms arī attīstās, tiek būvēti veloceļi visās Baltijas valstīs. Pateicoties lētajam aviosabiedrībām, Rīgā ierodas nedēļas nogales tūristi. Cenas Rīgā un it sevišķi Vecrīgā gan viesnīcās, gan restorānos un krogos, ir kļuvušas draudzīgākas, bet cilvēkiem ārpus Latvijas tas ir jāuzzina.

Tātad Latvija tiek pārāk maz reklamēta ārvalstu tūristiem?

Jā. Ir projekts, par ko visi Latvijā runā – „Live Riga”, bet tas Vācijā nedarbojas, kaut gan ir bijis liels budžets, 4 miljoni, es nezinu, kur tā nauda aizgājusi... Projekts startēja 2009. gada novembrī, un tā īstenotāji cerēja piesaistīt tūristus jau uz Ziemassvētku laiku. Lai gan Rīgas vicemērs Šlesers ir ļoti pārliecināts, tas neiet nemaz tik ātri, jo cilvēki savlaicīgi plāno savus atvaļinājumus. Presē gan parādījās dažādi sludinājumi, bet cilvēki interneta meklēšanas lapās (kā „google.de”) nav meklējuši „Live Riga” vai „liveriga”. Kampanjas „Live Riga” veidotāji arī nav centušies panākt, ka viņu mājaslapa parādītos pirmajās vietās, ja Vācijas „google” versijā ievieto vārdu Rīga.

Jā, tas ir divaini, jo Vācija ir Latvijā viena no prioritārajām

Nils un Sarmīte Ebdeni

valstīm, kuras tūristus gaidām...

Pareizi, tā tas ir bijis visus pēdējos gadus. Šlesers pārāk orientējas uz Krieviju, ko vērtē pretrunīgi, taču tas arī ir labi, ja krievu tūristi brauc uz šejieni, tērē savu naudu Latvijā, kāpēc ne? Bet nevar atstāt novārtā pārējās valstis. Negatīvi ir arī tas, ka tika slēgts Baltijas tūrisma informācijas birojs Berlīnē, tagad tiek dibināts jauns. Budžets birojam ir, bet atlaisti visi cilvēki, kas tur strādāja un darbs vēl nav atjaunots, līdz ar to ir nokavēta liela daļa 2010. gada sezonas. Kā būs nākotnē, mēs to nezinām, bet pagaidām Baltijas tūrisma informācijas birojs izstādēs nepiedalās.

2009. gada decembrī viesnicu vidējais noslogojums Latvijā bija apmēram 20%. Ko viesnīcām, it īpaši provincē, darīt, lai pārdzīvotu šo laiku?

To tūrisma operatori un ceļojumu biroji labi zina - rudenī un ziemā Baltijas valstis ir ļoti

grūti piesaistīt tūristus. Latvija tomēr ir sezonas mērķis, vasaras mērķis un, protams, ka viesnīcas noslogot ziemas laikā ir grūtāk. Latvijas viesnīcas strādā ļoti tādā ziņā, ka izmanto lielos rezervēšanas portālus, piemēram, booking.com, vācu hrs.de, un tur strādā ar ļoti elastīgām cenām, kas palīdz piepildīt viesnīcas ar tūristiem. Varbūt igauņiem šur tur veicas labāk, piedāvājot ziemas sportu. Latvieši varbūt varētu mazliet „nošpikot” no somiem, kuriem ziemas sezonā iet ļoti labi. Ziemassvētku tirdziņi minimāli palīdz piesaistīt tūristus pilsētai un viesnīcām. Krīzes laikā daudzām viesnīcām gāja grūti, vienu otru arī slēdza. Protams, situācija uzlabojas. Rīgā problēma bija tā, ka cenas bija pārāk augstas. Tagad tās ir samērīgas.

Kas būtu darāms citās Latvijas pilsētās?

Ventspilī, piemēram, trūkst labu viesnīcu, kaut gan uz

Ventspilī iet prāmis, un tā skaitās sakārtota pilsēta. Liepājā ir labāk, tur ir labas viesnīcas un serviss. Grūtāk ir mazās pilsētās. Lauku tūrismā pakalpojumu kvalitāti var raksturot no „ļoti labi” līdz „ļoti slikti”, visu ko var sastapt. Ja ārzemniekiem piedāvā atpūsties laukos kādā brīvdienu mājā, tad īpaši jāpievērš uzmanība, lai būtu kvalitatīvs serviss. Latvija un Baltijas valstis ir ļoti skaistas valstis, daudzi ceļo ar savām mašīnām, atpūšoties dabā. Vācieši, piemēram, brauc uz Dāniju, un tur ir daudz brīvdienu mājiņu, kurās var atpūsties visa ģimene, bet Latvijā tādu ir maz. Pieprasījums ir liels, cilvēki vēlas atpūsties pie ūdens un prasa pēc brīvdienu mājiņām pie Baltijas jūras, bet piedāvājums ir niecīgs.

Latvijas augstskolās sagatavo tūrisma menedžerus. Kā tu vērtē viesnīcu jomā strādājošo izglītības un apkalpošanas līmeni?

Apkalpošanas līmenis būtībā ir ļoti svārstīgs. Pirms divdesmit gadiem tas bija pēcpadomiskais, vēlāk cilvēki tika apmācīti un līmenis tika pacelts. Četrus zvaigžņu viesnīcās tas ir labs, bet citur ne vienmēr, īpaši, ja strādā neapmācīts personāls.

Kāds, tavuprāt, ir tipiska Rietumeiropas tūrista profils, kas dodas apciemot Latviju?

Studentam vai nedēļas nogales tūristam būs viens budžets, bet turīgajam tūristam būs cits un arī citas prasības. Katrā līmenī jābūt attiecīgam piedāvājumam - ja tas ir kempings, tad arī cenu ziņā atbilstošs, ja piecu zvaigžņu viesnīca, tad jābūt attiecīgam standartam. Vecākiem cilvēkiem, kas atbrauc uz Rīgu, vairāk interesē vēsture, kultūra, arhitektūra, jaunieši atbrauc šeit arī izklaidēties.

Tiffany Rudzītis

MY TRIP TO AFRICA

This past summer I was able to travel to Uganda with a group of students from Oaks Christian school in Westlake, Ca. This was a trip that I will never forget and I will look back on in the future. During this trip I was able to experience a different culture, different people, and a different environment. This experience has really changed my life. It helped me to see life as the bigger picture and not focus so much on the details about what clothes I'm wearing or what phone I have. My trip to Africa really showed me that material things are not what makes you happy, but what really matters is the relationships you form and the love you give and receive. It's amazing to see these people, who live in a completely different culture and they can be so happy with the little they have. Each and every day those children have a smile on their face and they would come and embrace you as if they had

known you their whole lives.

Getting there was a challenge, it took us about 42 hours to get there because our flights were delayed. But when we got there, it was all worth it and it was amazing. Everything was green and beautiful. It was so incredible to

see the people walking on the streets with baskets on the head and cars driving crazy through the roads. It was such a different environment than America, but I immediately feel in love with it. The first day we went to God Cares School. This was one of the

most incredible moments of the trip. As we got out of the car, all the kids came running up to us. It is amazing to see these children, who have no idea who you are, yet they embrace you as if you were their brother or sister.

Throughout the trip, we had the opportunity to help out in many places. We built new desks for God Cares School. We also went to another place called Bethany Village. We helped them with the harvest here and also planted a banana tree that we will get to go see next year and hopefully eat a banana from it. Harvesting was a challenge for us. We had to dig holes that were a certain dimension in hard, thick dirt. I have so much respect for them because they have to get out there every day in the boiling sun and harvest all this food in order to survive. Everywhere we went, all the people were so grateful for our work. They were so happy to see that some where in the world, people cared about them.

My favorite part of the whole trip was hanging out with the

kids at God Cares. Each and every one of those kids has their own story. They have such a joy about life and they are so open in their faith. They treat each and every day as another opportunity to live and live to the fullest. One thing that struck me was, if you were to ask a child from the States what they want to do when they grow up, most would say they don't know. But when you ask a African child what they want to do, most will answer, a doctor, because they want to help the world. They struggle everyday with poverty and ignorance around them and each and every one of them wants to make a difference. It's crazy to hear their sad stories, but then see they still live life with such joy.

My trip to Uganda was amazing. I have some memories that will stay with me forever. I have a new sense of the life style in Africa and most importantly I now have new friends across the world. I absolutely loved Africa and I am hoping that I can return again next summer.